

Sygn. akt **XXVII Ca 1239/18**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lipca 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXVII Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Piotr Wojtysiak
Protokolant:	sekr. sądowy Małgorzata Andrychowicz

po rozpoznaniu w dniu 11 lipca 2019 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **M. P.**

przeciwko (...) **sp. z o.o. w W.**

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie

z dnia 19 października 2017 r., sygn. akt II C 2974/16

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od M. P. na rzecz (...) sp. z o.o. w W. kwotę 450 zł (czterysta pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.**

Sygn. akt **XXVII Ca 1239/18**

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 26 października 2016 r. M. P. wniosła o zasądzenie od (...) sp. z o.o. w W. kwoty 400 Euro wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 3 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za opóźniony lot, a także o zasądzenie od pozwanej na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W odpowiedzi na pozew, pozwana wniosła o oddalenie powództwa, podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia oraz zasądzenie kosztów procesu.

Wyrokiem z dnia 19 października 2017 r. Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie oddalił powództwo oraz zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 1 200 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Od powyższego orzeczenia powódka wniosła apelację zaskarżając je w całości oraz zarzucając naruszenie

1. art. 778 k.c. poprzez błędne zastosowanie terminu przedawnienia określonego dla roszczeń wynikających z nieprawidłowej realizacji umowy o imprezę turystyczną;
2. art. 118 k.c. poprzez jego niezastosowanie, w zw. z odesłaniem do jego stosowania treścią art. 11 ustawy o usługach turystycznych, w zw. z treścią art. 3 ust. 5 i 6 rozporządzenia (WE) 261/2004- co doprowadziło do błędnego uwzględnienia podniesionego przez pozwaną zarzutu przedawnienia;
3. art. 3 pkt 6 rozporządzenia (WE) 261/2004, w zw. z art. 11 ustawy o usługach turystycznych poprzez wydanie orzeczenia z naruszeniem praw pasażerów wynikających z ustawy o usługach turystycznych, będącej implementacją dyrektywy 90/314/EWG, w zakresie terminu przedawnienia roszczeń będących konsekwencją nieprawidłowo zrealizowanej umowy o imprezę turystyczną;
4. art. 177 § 1 ust. 1 i 3 poprzez odmowę zawieszenia przedmiotowego postępowania cywilnego, wobec łącznego procedowania przedmiotowej sprawy przed Sądem Rejonowym dla m.st. Warszawy oraz Prezesem Urzędu Lotnictwa Cywilnego.

Wskazując na powyższe zarzuty powódka wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania w obu instancjach wg norm przepisanych; ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Ponadto, powódka wniosła o zwrócenie się do Sądu Najwyższego z pytaniem prawnym: „Czy odszkodowanie przewidziane treścią art.7 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91, w przypadku, w którym nieregularny rejs realizowany, jest jako jedna z usług turystycznych, w ramach zakupionej u organizatora turystyki umowy o imprezę turystyczną, podlega przedawnieniu, w oparciu o krajowe przepisy dotyczące umowy przewozu czy też umowy o imprezę turystyczną?”.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powódki nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy podziela w całości stanowisko Sądu Rejonowego, iż zgłoszone w pozwie roszczenie uległo przedawnieniu, co doprowadziło do jego oddalenia.

Nie ulega wątpliwości, iż prawidłowym było podzielenie przez Sąd pierwszej instancji stanowiska Sądu Najwyższego wyrażonego w uchwale z dnia 17 marca 2017 r. (sygn. akt III CZP 111/16) zgodnie, z którym roszczenie o odszkodowanie przewidziane w art. 7 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91, przedawnia się w terminie rocznym określonym w art. 778 k.c. Sąd Najwyższy stwierdził także, że terminy przedawnienia określone w art. 118 k.c. znajdują zastosowanie, jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej. W przedmiocie roszczeń wynikających z umów przewozu osób zastosowanie ww. regulacji ogólnej zostało wyłączone poprzez wprowadzenie art. 778 k.c. określającego roczny termin przedawnienia tego typu roszczeń. Jego zastosowanie zostało jednak ograniczone do wypadków, gdy przewóz osób w zakresie poszczególnych rodzajów transportu nie został uregulowany odrębnymi przepisami (art. 775 k.c.). Wobec tego, że rozporządzenie (WE) nr 261/2004 nie zawiera regulacji w zakresie terminu przedawnienia wynikających z niego roszczeń skierowanych do przewoźników lotniczych, zastosowanie terminu określonego w art. 778 k.c. nie zostało wyłączone.

Sąd Najwyższy wskazał ponadto, że w omawianym rozporządzeniu (WE) nr 261/2004 mowa jest o odszkodowaniu, które w świetle przepisów Kodeksu cywilnego zbliżone jest do instytucji kary umownej. Powinno zatem być dochodzone niezwłocznie po zaistnieniu zdarzenia uprawniającego do otrzymania odszkodowania. Z tego względu przyjęcie dziesięcioletniego terminu przedawnienia jest w tego typu sprawach nie do przyjęcia. W tym miejscu stwierdzić należy, iż uwzględnienie wniosku powódki o przedstawienie Sądowi Najwyższemu pytania prawnego dotyczącego terminu przedawnienia roszczeń z tytułu opóźnienia lotu wykonywanego w ramach umowy o świadczenie usług turystycznych byłoby niecelowe. W powołanym powyżej orzeczeniu Sąd Najwyższy w sposób szczegółowy omówił kwestię terminów przedawnienia tego typu roszczeń, a powielenie pytania prawnego, na które udzielono już odpowiedzi spotkałoby się z odmową podjęcia uchwały w jego przedmiocie.

Mając zatem na uwadze, że powódka dochodziła odszkodowania za opóźnienie lotu, który miał miejsce w dniu 3 sierpnia 2013 r., zaś z powództwem o jego zasądzenie wystąpiła dopiero w dniu 2 listopada 2016 r., to podziеляjąc stanowisko Sąd Najwyższego, stwierdzić należało, że dochodzone przez powódkę roszczenie uległo przedawnieniu.

Podkreślenia również wymaga, że przepisy rozporządzenia (WE) nr 261/2004 mają zastosowanie również w przypadkach, gdy lot wykonywany był na podstawie umowy, która nie została zawarta bezpośrednio z przewoźnikiem. Trybunał Sprawiedliwości w wyroku z dnia 11 maja 2017 r. (w sprawie C- 302/16) jednoznacznie wskazał, że Rozporządzenie nr 261/2004 obejmuje zarówno przewoźników lotniczych wykonujących lub zamierzających wykonać lot zgodnie z umową zawartą z pasażerem lub działającej w jego imieniu innej osoby prawnej lub fizycznej, mającej umowę z tym pasażerem. Celem rozporządzenia jest bowiem zapewnienie wysokiego poziomu ochrony pasażerów poprzez ustanawianie wspólnych zasad systemu należnych im odszkodowań w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lotu lub jego dużego opóźnienia dla pasażerów lotów regularnych, ale również pasażerów lotów nieregularnych, w tym także stanowiących część zorganizowanych wycieczek.

W świetle powyższego, stwierdzić należy, że termin przedawnienia roszczeń o odszkodowanie przewidziane w art. 7 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 znajdzie zastosowanie jednakowo w stosunku do wszystkich pasażerów spełniających przesłanki w nim określone, bez względu na to, czy przewóz odbywał się na podstawie samodzielnej umowy przewozu zawartej pomiędzy pasażerem a przewoźnikiem, czy na podstawie umowy mieszanej o usługę turystyczną w ramach lotu czarterowego. Tym samym, za bezzasadny uznać należało zarzut naruszenia art. 3 pkt 6 rozporządzenia (WE) 261/2004, w zw. z art. 11 ustawy o usługach turystycznych.

Natomiast, wobec podzielenia stanowiska Sądu Rejonowego co do uwzględnienia zgłoszonego przez pozwanego zarzutu przedawnienia roszczenia powódki, Sąd Okręgowy za zasadne uznał również oddalenie jej wniosku o zawieszenie postępowania toczącego się przed Prezesem Urzędu Lotnictwa Cywilnego. W okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy ewentualna decyzja pozostawać będzie bez wpływu i znaczenia dla jej rozpoznania.

Z tych wszystkich względów, Sąd Okręgowy oddalił apelację, jako bezzasadną na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy określoną w art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Koszty te obejmowały wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego w wysokości jednokrotności stawki wynikającej z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października z sprawie opłat za czynności radców prawnych (900 zł x 50% = 450 zł).